

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 434/2012-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. septembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť M. K., K., zastúpeného advokátkou JUDr. A. K., K., ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11 Co 171/2010 z 15. júna 2011 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 90/2012 zo 14. júna 2012, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. K. o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. augusta 2012 doručená sťažnosť M. K., K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. A. K., K., ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie

podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 11 Co 171/2010 z 15. júna 2011 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 90/2012 zo 14. júna 2012.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol:

«Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, zo dňa 14. 6. 2012, sp. zn. 3 Cdo 90/2012-273, v právnej veci sťažovateľa c/a 1/ Mgr. J. G. -dražobník, P., 2/ Mgr. J. G., P., 3/ B. H., K., 4/ J. K., K., o neplatnosť dražby a určenie vlastníckeho práva, vedenej na Okresnom súde Košice I, sp. zn. 37 C 91/2007, bolo odmietnuté moje dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach, zo dňa 15. 6. 2011, sp. zn. 11 Co 171/2010.

Rozsudkom Okresného súdu Košice I, zo dňa 22. 2. 2010, sp. zn. 37 C 91/2007-201, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach, zo dňa 15. 6. 2011, sp. zn. 11 Co 171/2010, bola zamietnutá moja žaloba o určenie neplatnosti dražby a určenie vlastníckeho práva. Dôvodom bola skutočnosť preklúzie vo vzťahu k návrhu o neplatnosť dražby. Jednalo sa o dražbu, ktorá bola vykonaná v rozpore so zákonom č. 527/1992 Zb. o dobrovoľných dražbách, bez mojej účasti, ako vlastníka draženej nehnuteľnosti, a ktorú dražbu, keďže som o nej nemal vedomosť, nemohol som napadnúť v zákonnej 3-mesačnej lehote, pre ktorú preklúziu súd prvého stupňa (ako aj odvolací) neskúmal jej zákonnosť, najmä však neprejednal môj druhý návrh vo veci, ohľadne určenia vlastníckeho práva.

Proti tomuto som učinil dovolanie, podľa § 237 písm. f/ O. s. p.

Podstatou dovolania bola skutočnosť, že vo veci, ktorá pozostávala z dvoch návrhov a to návrhu na vyslovenie neplatnosti dražby a návrhu na určenie vlastníckeho práva, súd prvého, stupňa nevykonal dokazovanie smerom k návrhu na určenie vlastníckeho práva, s ktorým postupom sa stotožnil aj odvolací súd. Súdy vykonali dokazovanie ohľadne veci samej iba v prvom návrhu a zamietli ho pre preklúziu, pričom vôbec nevykonali dokazovanie - nekonali, ohľadne druhého návrhu, ktorý zamietli z dôvodu zániku práva (preklúzie) na určenie neplatnosti dražby. K takémuto postupu však neboli splnené podmienky, nakoľko dokazovanie o druhom návrhu nebolo žiadne (a vychádzajúc už len z označenia veci - určenia vlastníckeho práva, preklúzia tu nemôže byť daná, pričom/a teda preklúzia bola vyslovená iba vo veci k prvému návrhu)...

Z obsahov napadnutých rozsudkov súdov prvého a druhého stupňa je zrejmé, že súdy konali len o prvom návrhu a to na určenie neplatnosti dražby, ktorý bol zamietnutý z dôvodu preklúzie a nekonali o druhom návrhu, na určenie vlastníckeho práva, ale ho akoby „uzavreli“ zamietnutím prvého návrhu pre preklúziu. Uvedené je v rozpore s poukazovaným rozsudkom Najvyššieho súdu SR, ktorý vychádza zo zásady ochrany vlastníctva, ktoré nemôže vlastník stratiť v konaní, ktorého nebol účastníkom a preto mal súd prvého stupňa riadne prejednať môj návrh na určenie vlastníckeho práva a navrhované dôkazy vykonať aj osobitne k tomuto návrhu (z ktorého pohľadu, keďže ide o inú skutkovú situáciu, ako pri neplatnosti dražby, boli by tieto dôkazy aj ináč vyhodnotené). Odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa, ako aj odvolacieho súdu, sa vôbec netýka veci a ani otázky určenia vlastníckeho práva, ale iba otázky neplatnosti dražby (ktorej preklúzia návrhu nemôže byť dôvodom na nekonanie návrhu o určenie vlastníckeho práva).»

Na základe uvedeného sťažovateľ v petite sťažnosti žiada, aby ústavný súd vydal tento nález:

„Základné práva sťažovateľa zaručené podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru na ochranu ľudských práv a základných slobôd na spravodlivé a verejné prejednanie veci nezávislým a nestranným súdom, uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, zo dňa 14. 6. 2012, sp. zn. 3 Cdo 90/2012-273, a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach, zo dňa 15. 6. 2011, sp. zn. 11 Co 171/2010, boli porušené.

Ústavný súd SR zrušuje uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, zo dňa 14. 6. 2012, sp. zn. 3 Cdo 90/2012-273, a rozsudok Krajského súdu v Košiciach, zo dňa 15. 6. 2011, sp. zn. 11 Co 171/2010 a vec vracia na nové konanie a rozhodnutie.

Ústavný súd SR zakazuje porušovateľovi pokračovať v porušovaní namietaných základných práv sťažovateľa.

Najvyšší súd Slovenskej republiky a Krajský súd v Košiciach sú spoločne a nerozdielne povinní nahradiť sťažovateľovi trovy konania-právneho zastúpenia, na účet jeho právnej zástupkyne vo výške 269,58 €.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

To znamená, že ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

Uvedené osobitne platí v prípadoch, v ktorých sú osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd zastúpené kvalifikovaným právnym zástupcom, advokátom.

Povinnosti advokáta vyplývajúce zo zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je advokát povinný vykonávať tak, aby boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05, III. ÚS 236/07, III. ÚS 334/09).

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

Podľa § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie, ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili, označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa porušili základné práva alebo slobody, a označenie, proti komu sťažnosť smeruje.

Podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde sa k sťažnosti pripojí kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd dospel k záveru, že petit sťažnosti nezodpovedá jej odôvodneniu. Táto skutočnosť v spojení s tým, že sťažovateľ (okrem

splnomocnenia) k sťažnosti nepripojil jediný relevantný listinný dôkaz (t. j. kópiu právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu, ktorým malo dôjsť k porušeniu jeho základných práv alebo slobôd, ako jednu z osobitných náležitostí sťažnosti podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde), ktorým by preukázal svoje tvrdenia, resp. opodstatnenosť svojich námietok, neumožňuje ústavnému súdu realizovať ústavný prieskum prípadného porušenia označených práv sťažovateľa, porušenie ktorých v sťažnosti namieta. Sťažnosť sťažovateľa teda nespĺňa už citované náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom.

Ústavný súd pripomína, že takéto nedostatky zákonom predpísaných náležitostí nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Nedostatok, resp. nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí návrhu účastníka konania je v zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu dôvodom odmietnutia sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (podobne napr. IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, III. ÚS 210/09, III. ÚS 32/2011).

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. septembra 2012